

wase leiva kõrva warfi ka wöllade andekd-andmisi, et peaksime mõtlemata: Kui vägga tarvis, cui iggapäwane leib on ihho ellule, nisametit tarviline asja on iggapäwane pattiude andefoondimisse hingel ellule.

7.

Kust se peaks tullema, et ennamiste maailma rahvas ei falli pühaväwa lirrikekella hüüdmisse heält?

Weib olla, et üks hirmotuse heäl hüab jaal jures nende kõrva sisse: „Elo on ürrikenne, surm on äktlinne, kohus on iggawenne!“

8.

Iggal lapsel on omma pärri ristinimi, nenda olgo ka iggal lapsel omma pärri enne pühha kirri. Kui pelle sedda hindu täis piiblit murreteda, siiski pool piibel eht nius Testament peaks terminal istka ollema ussolampiks ellotee peal.

9.

Kui pärri Jumala rahho ellaks jubba so süddames, siis ei saaks mitte igga tühhi asja sinno hingel laenakest nenda merre laenette peal üles.

ja alla pillata, nago se niild allati en nähha ja tunda!

10.

Minno ennese sees on minno surm, — Jesuusse Kristusse sees on minno elu! Oh minno talkis Lumastaja, peasta mind ikka ennam lahti minno ennese olsemisest, ja wetta mind vige täiedete ja terwelt onimaks pärri osaks iggawedete!

11.

Tödde touseko, ja walle wange! Keik walle on otsego lagund maia, mis sa kül iggalt poolt parrandad, ja mis ommeti jälle ikka tahhab pähhää tulla. Wallelük käib allati möggestest ja ohbakattest läbbi, mis ta isõe on külwand ja isutaud. Üks murre ja hirm ühtepuhko, et tenuma walletamise ülestuldeb.

12.

Murra omma kangel süddant, enne kui so silmad jubba tühniks lähwad, ja võra ommaast pahhast ellust, enne kui so juuksed halliks sawad!